

VRŠOVICKÝ

12/2012

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

PF 2013

Je to jako s hudebními nástroji... kdyby nevydávaly odlišné tóny, jak by bylo možno rozeznat nápěv, který se na nich hraje?

1. Korintským 14:7

Adventní rozmyšlení

Říká se, že čas letí jako stádo splašených koní, a opravdu. Rok uběhl jako voda a zase stojíme na prahu adventu.

A advent je duchovní přípravou na Vánoce. V Lukášově evangeliu ve 2. kapitole čteme o všech okolnostech, které provázely narození Ježíše Krista a zejména tu slavnou chvíli, kdy bylo lidem zvěstováno od andělů, že se narodil Spasitel a že Bůh našel v lidech zalíbení a projevil svou lásku tím, že poslal svého syna na svět, aby jeho životem a smrtí vykoupil všechny z hříchů.

Byla to událost zcela mimořádného významu pro lidstvo, neboť sám Bůh, Stvořitel nebe i země, vesmíru i člověka, přišel v podobě dítěte na zem, aby vykonal své dílo záchrany. Proto volali andělé: „Sláva na výsostech Bohu, na zemi pokoj mezi lidmi, Bůh v nich má zalíbení.“

Od té doby provází ta věta Vánoce na celém světě, tyto svátky jsou jí naplněny a advent je příležitostí k tomu, abychom se i my nad jejím obsahem zamýšleli.

„Sláva na výsostech Bohu“ - máme oslavovat Hospodina, který je stvořitelem všeho, z jeho vůle povstalo všechno co jest a do Něj se opět všechno navrácí. Máme ho chválit vděčným srdcem, bezvýhradnou oddaností za všechno, co dává našemu životu, jak věci materiální, tak duchovní, prosit i děkovat za požehnání zde na zemi a jednou v plnosti na věčnosti.

A co můžeme dělat každý sám za sebe, aby se naplnilo slovo o „pokoji mezi lidmi - Bůh v nich má zalíbení“, nebo podle starého překladu: „pokoj lidem dobré vůle“? Po čem touží snad všichni lidé? Určitě po světě bez válek, hladu, bez, jak s oblibou říkáme, do nebe volajících špatností a nespravedl-

ností. Toužíme po životě ve světě plném pozitivních lidských vztahů, ve světě lásky a vzájemné úcty. Vyjděme proto na počátku své cesty nejprve svým srdcem sami ze sebe, přemýšlejme o svém vztahu k našim bližním, komu všemu jsme - byť třeba i nechtěně, ublížili slovem nebo skutkem. Jistě nám přitom na myslí vytane, čím druhí ublížili nám, ale to není prvořadé. Sami vyjděme druhým vstříc a pokusme se o nápravu narušených vztahů, (vzpomeňme na slova z Farského Liturgie: „v našem úsilí o nápravu nás posiluj...), buďme to my, kteří udělají první krok. Teprve pak bude Bůh s námi, Ten, který je Pokoj, Mír a Láska.

Na naše přemýšlení a konání skutků nápravy máme čas po celý advent. Když se nám alespoň něco málo z toho podaří, věřím, že prožijeme pokojné, radostné a požehnané Vánoce. Takové, o kterých se zpívá v známé vánoční písni: „Čas radosti, veselosti opět nám nastává, Bůh z milosti a štědrosti Syna svého dává...“

Přeji nám všem požehnané vánoce, vaše

Milada Janatová

Zvěstování Božího slova je jedním z podstatných úkolů a znaků Kristovy církve a tím i těch, kteří se na této službě podle svého povolání (vocatio) podílejí ať již jako svěcení kněží a jáhni nebo pověření laičtí kazatelé či lektoři. Pro lektorskou službu je požadována kvalita a důstojný přednes biblických textů. Pro odpovědnou kazatelskou službu má nezastupitelný význam odborná exegeze (explicatio) i rozjímání (meditatio).

NEDĚLE V PROSINCI

I. neděle adventní 2. prosince 2012

Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil. Uslyšíte-li dnes jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce! (Žalm 95,6–8)

První čtení: Jeremjáš 33,14–16

Druhé čtení: 1. Tesalonickým 3,9–13

Evangelium: Lukáš 21,25–36

II. neděle adventní 9. prosince 2012

Činy Hospodinovy jsou velké, vyhledávané všemi, kdo zálibu v nich našli. (Žalm 111,2)

První čtení: Malachiáš 3,1–4

Druhé čtení: Filipským 1,3–11

Evangelium: Lukáš 3,1–6

III. neděle adventní 6. prosince 2012

Doufajte v Hospodina věčně, neboť Hospodin, jen Hospodin je skála věků. (Izajáš 26,4)

První čtení: Sofonjáš 3,14–20

Druhé čtení: Filipským 4,4–7

Evangelium: Lukáš 3,7–18

IV. neděle adventní 23. prosince 2012

Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou. (Žalm 19,2)

První čtení: Micheáš 5,1–4a

Druhé čtení: Židům 10,5–10

Evangelium: Lukáš 1,39–55

Vigilie Hodu Božího vánočního 24.–25. prosince 2012

Hospodin mi řekl: Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil. (Žalm 2,7)

První čtení: Izajáš 9,1.5–6 (2.6–7)

Druhé čtení: Titovi 2,11–14

Evangelium: Lukáš 2,1–14

Hod Boží vánoční (narození Páně)

úterý 25. prosince 2012

Narodil se nám dítě, bude nám dán Syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: Divuplný rádce a Vládce pokoje. (Izajáš 9,6)

První čtení: Izajáš 52,7–10

Druhé čtení: Židům 1,1–6

Evangelium: Jan 1,1–14

Památka prvomučedníka Štěpána středa 26. prosince 2012

Blaze těm, kdo vedou bezúhonný život, těm, kdo žijí tak, jak učí Hospodinův zákon. Blaze těm, kdo zachovávají jeho svědectví, těm, kdo se na jeho vůli dotazují celým srdcem. (Žalm 119,1–2)

První čtení: Deuteronomium 30,15–20

Druhé čtení: Skutky 7,2a.51–60

Evangelium: Lukáš 21,26–28

Neděle po vánocích – rodiny Páně 30. prosince 2012

Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce. (Lukáš 1,31–33)

První čtení: 1. Samuelova 2,18–20.26

Druhé čtení: Koloským 3,12–17

Evangelium: Lukáš 2,41–52

Díkuvzdání za Boží ochranu a vedení pondělí 31. prosince 2012

Zavolej, a já se ozvu, nebo budu mluvit já, a odpovíš mi. (Jób 13,22)

První čtení: Daniel 5,1–7.17–18.23–28

Druhé čtení: 2. Timoteovi 4,1–8

Evangelium: Lukáš, 13,6–9

Iz 9, 1-6

Tt 2, 11-14

ev. Lk 2, 1-20

STŮJ PŘI NÁS...

Rok co rok si lámu hlavu otázkou, jak této noci kázat evangelium nevěřícím. Kdyby nebylo půlnočních bohoslužeb, byl bych tohoto dilematu ušetřen. Nevěřící totiž až na výjimky do kostelů nechodí. Kromě pohřbů, svateb a křtin, kam většinou přicházejí na pozvání druhých, jsou to ještě půlnoční, kam však často ti, kteří sami sebe deklarují jako nevěřící, přicházejí ze svého vlastního rozhodnutí - nikdo je nenutí a přece přijdou. Ptám se proč a ptám se i co já s tím? Po zbytek roku jsem zvyklý hovořit k posluchačstvu alespoň v základě poučenému, na to nyní spoléhat by bylo pošetilé. Říkám svým věřícím: nechtějte ode mne slyšet v kázání všechno, berte to jako seriál na pokračování, užívejte si to jako Dallas nebo Ordinaci v Růžové zahradě, za rok nejmiň dvaapadesát dílů a konec v nedohlednu. Půlnoční je ale jiná. Příště bude pro mnohé zase za rok, pro jiné třeba už nikdy v tom samém kostele. Uznejte sami, že s takovou frekvencí návštěvnosti se pracuje těžko. Zhruba hodina čistého času a z toho na kázání zůstane deset patnáct minut. Zoufale krátká doba na to zaujmout, přesvědčit, získat, ale dost dlouhá na to odradit, otrávit, minout se cíle. A tak rok co rok balancuji nad touto pomyslnou propastí s doufáním, že ať už to s mojí snahou a úmysly i následnými slovy dopadne jakkoliv, vždycky ještě zbývá prostor pro Boží jednání. To je ostatně ústředním vánočním poselstvím, že Bůh

jedná navzdory lidským záměrům a jinak, nežli lidé očekávají. Hojná účast takzvaně nevěřících na půlnočních bohoslužbách je bezesporu zajímavým sociologickým úkazem. Proč právě v zemi vykazující tak vysoké procento lidí bez vyznání o vánocích právě tito „nezařazení“ přicházejí do kostelů? Asi proto, že to s tím naším nevěřením nebude tak horké. Někdo věří, že Bůh je, jiný že Bůh není, v obou případech nalézám víru, která hledá souvislosti mimo úzký rámeček vlastní existence. Mnohokrát slyším jako kněz hlasitě proklamace typu „v Boha nevěřím, jsem ateista,“ ale už v druhé větě výsostně náboženské přesvědčení o tom, že „něco“ je nad námi. I proto jsem o nás Čechů přesvědčen, že nejsme národem neznabohů, jenom se možná u nás víc než u jiných národů projevuje zakořeněná nedůvěra k čemukoliv institucionalizovanému, k tomu, co jenom zavání větší organizovaností; téměř vše, co souvisí s církvemi je v našich končinách krajně nepopulární, podezřelé. Má-li si člověk dělat obrázek pouze na základě zpráv z médií, potom jedna církev krade, druhá zneužívá děti v masovém měřítku, další vymývá mozky a nebo se všechny dopouštějí všeho. To, že se církve kromě toho, co je v nich špatného jako v kterémkoliv jiném lidském společenství, zabývají také dobrou péčí o člověka: v nemocnicích, hospicích, ve vysoce kladně hodnoceném církevním školství, kultuře,

sféře sociální pomoci a na mnohých jiných místech, už ve sdělovacích prostředcích slýcháváme sporadicky. Špatná zpráva se vždycky prodává lépe nežli ta dobrá, a evangelium je ze své podstaty „dobrou zprávou.“ Dobrou zprávou o tom, že lidský život a naše konání má svůj přesah. Že i když jsme na tom bídne, valí se na nás další a další krize, konečné vyústění směřuje k dobrému. Stavět svou image na dobrých zprávách je v očích světa krajně nepopulární. Jako bychom potřebovali ochucovadlo v podobě nejrůznějších negativ, pikantií, podrobností o konkrétních lidských selháních. V betlémském příběhu je takových celá řada. Nebyla to jenom idyla zářící nebeské létavice. V jednom ze svých kázání jsem před lety napsal, že Kristus je osamělým vánočním poutníkem. Tak jako kdysi jeho rodiče, nyní on klepe na zavřená dveře lidských srdcí. Těch především jsou vánoce připomínkou. Tam mé kázání před lety skončilo a nyní na něj v duchu výše řečeného navazuji. Ježíš se chce narodit, chce přijít, udělat si příbytek a začít konečně žít. Ale ještě před tím jako Kristus jde a chce vstoupit dovnitř nás samotných. Přijít k nám na návštěvu, ubytovat se u nás. Nemá žádný jiný příbytek, nežli ten, který mu nabídneme. Za ty roky, které mě dělí od napsání kázání o vánočním poutníkovi jsem ve svých úvahách o Kristu postoupil dál. Protože se jako velkoměstský farář často dostávám do kontaktu s bezdomovci, možná některý z nich sedí i v tuto chvíli s vámi v lavici, stále víc uvažuji o Kristu ne jako o poutníkovi, ale jako o bezdomovci. Znovu opakuji, nemá jiný příbytek, než-

li ten, který mu sami nabídneme, nemá jiný dům nežli tvořený těmi, kdo v něho věří. Chce být u nás a slavit s námi večeri. Kristus jako bezdomovec nabízí víno - ne to levné krabicové za dvacku z Kauflandu, ale výborné víno té nejlepší chuti, které se nalávalo naposled na slavnosti v Káni Galilejské. Bezdomovec Ježíš, který přichází za člověkem, aby s ním slavil štědrovečerní večeri, aby se u něj narodil, aby se u nás narodil v našich často jako chlévech zaneřádaných životech. Nečeká co mu dáme ze svých přebytků, ale sám dává jako milost chléb a víno k věčné hostině. Od bezdomovců v tramvajích si často odsedáme, protože čistota není jejich silnou stránkou. Bezdomovec Ježíš naopak nečistoty zbavuje druhé - ty, u kterých se zabydlí. Pustit dál bezdomovce vždycky vyžaduje notnou dávku odvahy, síly, sebezapření podobné tomu, co přináší víra. Vím, co říkám, není dne, kdyby některý z nich nepostával u mých dveří.

Přemýšlejme cestou z půlnoční, jestli někdo u nás doma - v našem srdci, nechybí. Beránku náš na nebesích, stůj při nás, když přijde tma...

Amen

*Kázání o Půlnoční 24.12.2011
v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA PROSINEC

2.12.	neděle	10 hod.	I. adventní bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová
2.12.	neděle	15 hod.	Děti divadlu - vystoupení dětských kursů divadla TALENT	velký sál divadla
5.12.	středa	16 hod.	Mikulášská besídka vršovických dětí	velký sál divadla
9.12.	neděle	10 hod.	II. adventní bohoslužba	slouží D. Frýdl
11.12.	úterý	16 hod.	Školní akademie ZŠ logope- dická, Moskevská ulice	velký sál kostela
12.12.	středa	19.30 hod.	Jazzové vánoce Armina Reicha	velký sál divadla
13.12.	čtvrtek	18 hod.	Rybova česká mše vánoční	velký sál kostela
14.12.	pátek	18 hod.	Vánoční koncert skupiny Myšáci	velký sál kostela
16.12.	neděle	10 hod.	III. adventní bohoslužba. V rámci bohoslužby bude provedena Rakovnická vánoč- ní hra. Hrají děti z dětského souboru TY-JÁ-TR.	slouží D. Frýdl
16.12.	neděle	15 hod.	Vánoční varieté - vystoupení pro děti. Účinkují Divadlo pod šťastnou hvězdou a Adam Viktora a Gabriela Eibenová	velký sál divadla
17.12.	pondělí	18 hod.	Vánoční akademie Gymnázia Omská	velký sál kostela

PROGRAM NA PROSINEC

18.12.	úterý	18 hod.	Vánoční akademie Gymnázia M. Horákové	velký sál kostela
19.12.	středa	18 hod.	Vánoční představení Uměleckého studia Vršovice	velký sál kostela
20.12.	čtvrtek	15.30 hod.	Varhany vánoční - varhanní recitál Jiřiny Dvořákové-Marešové	velký sál kostela
20.12.	čtvrtek	18 hod.	Vánoční akademie - ZŠ U Roháčových kasáren	velký sál kostela
21.12.	pátek	18.30 hod.	schůze Rady starších	v sákrstii
23.12.	neděle	10 hod.	IV. adventní bohoslužba s udělením svátosti křtu	velký sál kostela
24.12.	pondělí	23 hod.	Půlnoční bohoslužba se zpěvy koled	slouží D. Frýdl
25.12.	úterý	10 hod.	Hod Boží vánoční - bohoslužba	slouží D. Frýdl
30.12.	neděle	10 hod.	vánoční bohoslužba	slouží D. Frýdl
31.12.	pondělí	17 hod.	Pobožnost Děkuvzdání za uplynulý rok	slouží D. Frýdl

KONTAKT

Moskevská 34/967
 101 00 Praha 10-Vršovice
 e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
 e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
 tel.: 271724317 (Farní kancelář)

271726461 byt faráře
 731100059 mobil faráře

CENTRUM MANA
 nízkoprahové centrum aktivit
 produkce: Jiřina Hůlková, tel. 774941946
www.centrummana.cz
 e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz
 Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla a na internetu
www.webticket.cz

MANA VE VRŠOVICÍCH

O maně mluví Slovník jazyka českého jako o velmi osvěžujícím, lahodném pokrmu, o maně se píše i v Bibli, a tak není divu, že Mana je název krásného zrekonstruovaného divadla v suterénu kostela Husova sboru Církve československé v pražských Vršovicích. Nejstaršího vršovického divadla, protože začalo svou historii s postavením kostela v roce 1930. Husův sbor ve Vršovicích stojí nedaleko od toho vinohradského, odkud vysílal i československý rozhlas v květnových dnech 1945, když musel dočasně opustit své studio na Vinohradské třídě.

Ještě než se dveře divadla otevřela v pátek 23. listopadu 2012 prvním návštěvníkům, už bylo živo v sousední občerstvovací prostoře, kam přicházely ženy s balíčky napečených dobrot, na stolech přibývaly talíře s chlebičky, trdelníky, koláči, koláčky i zákusky pro budoucí přestávku představení.

Přicházející lidé se srdečně zdravili a bylo zřejmé, že se nevidí poprvé.

Přibližující se sedmou hodinou večerní se začal plnit i divadelní sál a to tak silně, že brzy nestačily ani dvě řady přinesených žlutých židlí a musela se otevřít dveře na galerii. A co se dělo?

Uprostřed první řady seděl uprostřed olomouckého klanu svých příbuzných šedovlasý MUDr. Alois Volkman, který nějaké tři desítky let pracoval jako obvod-

pokračování na str. 16

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořená laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

Helena Zezulková (1954)

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

David Frýdl (1974) – farář

Jakub Pešek (1982)

Šárka Hájková (1950)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 25. 11. 2011

Finanční zpravodaj O. Nováček přednesl zprávu o kontrole účetnictví k 30.6.2012 s plněním rozpočtu pro rok 2012. Kontrola byla provedena společně se sestrou Miladou Janatovou. Průběžný stav hospodaření k 30.6.2012 činil: příjmy 1.354 475,00 Kč, výdaje 1.275 336,00 Kč. Průběžný výsledek 79 139,00 Kč.

Bratr farář informoval RS o stavu nájmu a situaci v bytech v budově Husova sboru:

V uvolněném bytě č.1 po Peškových nadále probíhají prohlídky na základě podaného inzerátu (nájem 14.000,- + 1.000,- poplatky). V bytě je nutné pořízení nového kotle za doslouživší, cca v hodnotě 30.000,- Kč a vyvložkování komínu cca 25000,- Kč.

RS bere na vědomí výpověď z nájmu ze strany pana K. k 30. 1. 2012. Předběžně oznamuje další nájemnice výpověď v termínu 3-4 měsíců. RS vzala na vědomí a zároveň odsouhlasila návrh bratra faráře na snížení nájmu paní H. po podání písemné výpovědi na třetinovou výši současně placeného nájemného.

RS odsouhlasila nájemní smlouvu na pokoj č. 2 (nájem 6.000,-Kč/měsíc včetně služeb).

RS neodsouhlasila prodloužení nájemní smlouvy panu K.G. k pokoji č. 1 v suterénní místnosti (nájem 7.250Kč/měsíc). Nájem bude ukončen k 31.12.2012.

Byla uskutečněna revize plynových rozvodů a spotřebičů v budově Husova sboru. V bytě užívaném nájemnicí paní S. byl udělen revizním technikem zákaz užívání plynového sporáku. Taktéž v bytě pana K. byl udělen zákaz užívání plynové karmy.

Přednesení návrhu na rekonstrukci uvolňovaných bytů ve II. patře budovy dle finančních možností sboru. RS vzala na vědomí a odsouhlasila zadání projektové dokumentace na rekonstrukci těchto bytů.

Sestra Kopčilová upozornila, že v sobotu 2.2.2013 od 9.00 se koná přípravný seminář Kurzů Alfa. Požádala, aby si případní zájemci rezervovali čas na toto setkání.

Bratr farář informoval o komponovaném večeru s panem Ševčíkem (o psychotronice), který se uskuteční v lednu 2013.

RS pozvala sestru Heczkovou na následující schůzi RS.

Bratr farář přednesl žádost divadelního spolku Bozděch na bezúplatné zapůjčení horní místnosti pro jejich zkoušky. Recipročně bude spolek hrát v prostorách Vršovického divadla MANA bez nároku na honorář a výtěžky z představení půjdou ve prospěch Husova sboru.

Bratr O. Nováček vypracuje směrnice ukládání peněz ve farní kanceláři.

Ze závěrů rady starších vybral: David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

První prosincovou sobotu vstoupili do svátosti manželské MUDr. Karel Stanslický a Eliška Pechová. Stalo se tak v kostele sv. Václava Na Zderaze. Oddávajícím byl bratr farář David Frýdl. Přetiskujeme duchovní promluvu, která zazněla během obřadu, jež byl navzdory prosincovému chladu gotického chrámu, naplněn vřelou radostí, pokojem, láskou i humorem.

SRDCE MÁ SVÉ DŮVODY...

Během své duchovenské praxe jsem byl oddávajícím lidem různorodých řemesel. Uzavíral jsem manželství zahradníka, prodavačky, studující, počítačového analytika, zpěváka, číšníka, architekta, avšak Karel se svou profesí lékaře – gynekologa je dnes mou soukromou premiérou. Je mi představitelem oboru, s jehož nositeli jsem, na rozdíl od mé ženy, pokaždé hovořil výhradně v poloze vzpřímené s dolními končetinami u sebe v bezpečném povzdálí čekáren gynekologických ambulancí. Bylo mi proto ctí i potěšením, hovořit s vámi oběma v bezpečném prostoru farní kanceláře, kdy paradoxně já se stával vaším průvodcem a vy mými klienty. Přitom mým prvním doloženým setkáním s gynekologem v partnerském soužití s mojí ženou bylo to, ve kterém jsme byli po jejím vyšetření ujištěni o tom, že těhotná prokazatelně není, a že se tedy není čeho obávat. Následné návštěvy u gynekologů od té doby až dodnes mívají pro nás zpravidla jiná významění. Dvakrát jsme si vyslechli z úst gynekologa mně naprosto nepochopitelnou otázku: „Chcete si *to* nechat?“, položenou stejně samozřejmě, jako když se prodavačka v obchodě zeptá, zda může nechat o pět deka šunky víc na váze. Nechali jsme si *to*, díky Bohu, pětkrát. Dnes oněch pět „TO“ činí náš život bohatším a zajímavějším. Gynekolog, stejně jako porodník, pediatr, ale de facto i každý zúčastněný rodič stojí nablízku úžasné proměně z TOHO v NĚKOHO. Na počátku, ještě před početím je skutečně na obou stranách pouhé TO. Na straně ženy „TO“ vajíčko, na straně muže, řečeno společně s Hrabalem „TA“ kapka paternity v tekutém stavu. Teprve jejich spojením se TO mění v NĚKOHO a tento proces je tak od té chvíle nezvratně a nepřetržitě nastartován od početí až do posledního dechu. Celý život máme na to, abychom se NĚKÝM stali, aby se z nás nestalo NĚCO, ale NĚKDO. Abychom naplnili svoje lidství, abychom se stali člověkem. Bible popisuje toto odvěké lidské určení tak, že hovoří o stvoření člověka k Božímu obrazu. Bůh učinil člověka ke svému obrazu, jako „muže a ženu je stvořil“. Ve vzájemném, společně naplňovaném lidství se máme jeden s druhým, jeden druhému stávat člověkem: muž své ženě, žena svému muži, otec a matka svým dětem, děti svým rodičům, člověk člověku bližním – tím, kdo je nablízku.

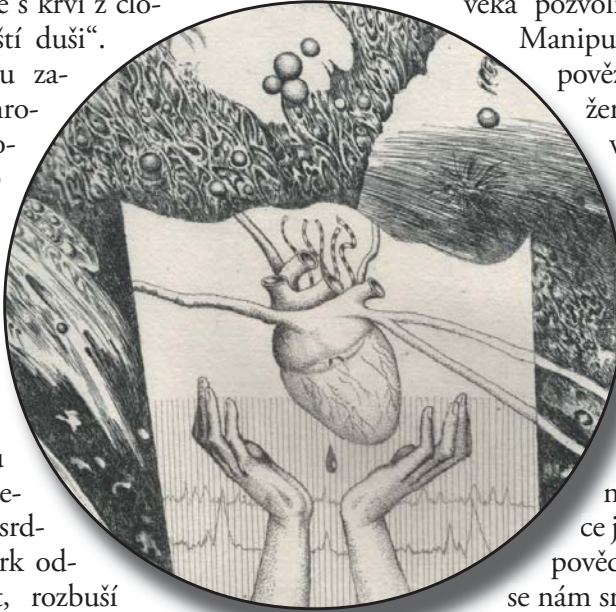
Bylo pro mě mimořádným zážitkem, když jsem poprvé mohl uslyšet v šestém týdnu prenatalního života svého dítěte, hlas jeho srdce. To je doba, kdy žena nemusí ani vědět, že je těhotná, a srdce jejího dítěte už bije. A pokud je srdce člověka v dobré kondici, vydrží takto tepat podle délky našeho času až do konce dnů: sedmdesát, osmdesát, devadesát i více roků. Když byl u nás v kostele na komponovaném večeru před několika lety profesor Pirk z pražského Ikemu, vedlo mě setkání s ním k přemýšlení nad úlohou srdce nejenom z pohledu medicínského, ale i duchovního. Bible totiž o srdci velice často hovoří. Od starověku trvalo přesvědčení, že srdce je skutečným jádrem člověka, centrem jeho citů, sídlem duše, ale i rozumu. Staří Řekové, navzdory dodnes udivující moudrosti

antické filozofie, svým hlubokým znalostem matematickým, fyzikálním i přírodovědeckým, považovali mozek za nedůležitý orgán sloužící k ochlazení krve. Oproti tomu srdce jim bylo synonymem veškeré lidské podstaty. Proudila z něho krev - nositelka duše. Když člověk krvácel a ránu se nepodařilo zacetit a zastavit tak krvácení, všimli si ti, kteří byli okolo, že s krví z člověka „vypouští duši“.

byla proto většinou zabývala tím nebyla ohrožena substance do člověka. Člověk od dob ušel obrovský kus lidského poznání a fungování si už nemyslí je výkonnou jednotkou, tak ani necítíme, ba co víc, ani onu člověka“ v něm nemají lidé za to, že srdce to mi také Jan Pirk odmilovanou bytost, rozbuší Puls se zrychlí. Dokonce začneme mozek, který sám o sobě nijak pulzovat nemůže a ani k tomu nemá důvod. Je totiž uzavřen v pevné lebeční schránce a to, že vysílá nervové signály a probíhají v něm chemické reakce člověk nevnímá. Čeho si však všimne je až výsledný efekt vyvolaný v cílovém orgánu - v srdci.“ Básník, který je zároveň lékařem, to samé vyjadřuje slovy:

*Co „věcí“ nosíš v hlavě
až zapomínáš jedny pro druhé.
Hod' je na ... uprázdněnou stránku.
Vždyť co si nenapišeš
zapomeněš.
A nos víc věcí v hloubi hrudního koše.
Srdce nemá čím zapomínat.*

O srdci hovoří profesor Pirk jako o srdíčku. Je nevelkým, ale přitom nesmírně složitým a důmyslně koncipovaným mechanismem pohánějícím náš organismus. Zdaleka není jenom pumpou, třebaže právě tato jeho role mě naplňuje bezbřehým úžasem - nebo snad víte o jiném stejně dokonalém soukolí, které je schopno pracovat dnem i nocí 80 a někdy i 100 let rychlostí 72 úderů za minutu v průměru? To je nějakých 378 miliónů úderů lidského srdce mezi které je vměstnán náš život. S každým dalším úderem z těch stovek miliónů, které nám jsou vyměřeny podle míry šité Pánem života individuálně na tělo jednoho každého z nás, se blížíme k okamžiku, kdy se naše srdce zastaví, jeho tep

ustane. Zkusme proto uprostřed těch miliónů tepů otevřít svá srdce pro lásku jednoho ke druhému, mít srdce na dlani pro toho, kdo je naším bližním a zakusit tak na sobě blahoslavenství těch, kteří mají čisté srdce, neboť oni uzří Boha.

Při svém přemýšlení o srdci jsem málem Karlovu odbornost zaměnil za kardiologii, ale i ta si zaslouží ocenění při tak významné události, jakou je svatba gynekologa. Na závěr mi proto dovoluji ještě jednu báseň, tentokrát z výsostných vod oboru ženichova – vod plodových:

Na počátku

*Plodové vody brázdili jsme
k mysu dobré naděje mateřské
kde vystupujeme batolivě a s pády
na objevenou pevninu.*

*A po ní jdouce dál
dál do vnitrozemí života
dál od dat vyplutí v křestním listě
jde se nám hůř a usleji.*

*A padáme-li
nejsou na dosah paže
jež by se těšily
na naše pozvedání.*

Mám upřímnou radost, Eliško a Karle, že navzdory řadě životních pádů a vytrvalé chůzi dál a dál od dat vyplutí ve vašich křestních listech, jste našli jeden druhého, že jeden ve druhém jste obdarováni pažemi člověka, které budou zárukou vašeho vzájemného pozvedání a podpírání se. Těšte se z toho, že plodové vody už mohou být jenom centrem Karlova profesního zájmu a vašim babičkovským a dědečkovským rozptýlením, a starosti jejich bouří dopřejte dosyta svým dospělým potomkům. S „těmi“ svými pěti – na srdci a stále na krku, vám to opravdu závidím.

David Frýdl

AZYL PRO TOVARYŠE ADOLF KOLPING, 1813-1865

Novodobé nadace a podpůrná sdružení mají četné předchůdce. Byly to např. židovské pokladny na podporu nadaných, ale nemajetných studentů nebo pohřební fondy na pomoc židovským vdovám. I na půdě různých křesťanských církví se projevovaly snahy konat charitativní činnost. Spisovatelka Ch. Brontëová v jednom svém románu líčí, jak v její době putovaly po domácnostech „židovský“ a „misionářský“ koš, určené k tomu, aby je dámy z farnosti naplnily svými ručními pracemi, knihami a rozmanitými drobnostmi. Ty se pak prodávaly za velice nadsazené ceny a výtěžek byl odeslán

na vybavení misijních pracovníků. Také o Palackého dceři, paní Riegrové, je známo, že se silně angažovala v lidumilných hnutích a vlastnoručně ušila stovky oděvů pro děti v sirotčinci.

Vedle této víceméně měšťanské dobročinnosti vznikala však hnutí, která kladla zvláštní důraz na morální pomoc potřebným. Zvláštní pozornost zasluhuje Němec Adolf Kolping, známý jako „otec tovaryšů“. Původně ševcovský dělník, později katolický kněz se rozhodl podchytit řemeslnické tovaryše, kteří se zejména ve městech ocitali bez rodinného zázemí a nejednou propadali mravnímu úpadku. Nejprve v Elberfeldu, později v Kolíně nad Rýnem

mladé lidi uchránit, aby ob- a neskončili v řadách zbída- Tovaryšské spolky jím zalo- vešly časem ve známost rodina“. Ačkoli vznikly kého kněze, byly v mno- sijně smíšené.

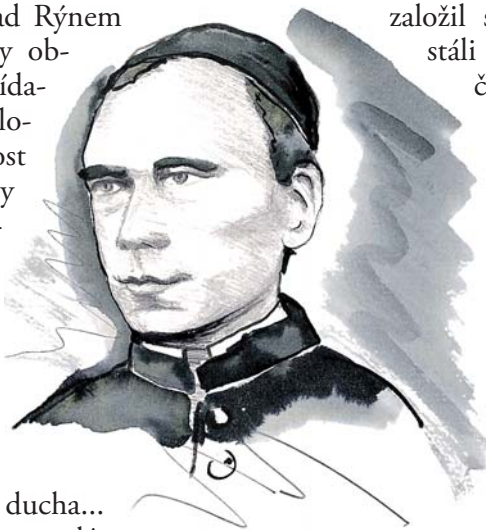
Kolping vyjádřil účel ně obsáhlým progra- řemeslníkovi schází, je v životě ... Mladému i útočiště, jiné než krč- by si mohl skutečně čerpat potravu pro svého ducha...

odborně se vzdělávat pro povolá-

A ještě něco mu schází: vhodná, duši i mysl po- zvedající a posilující zábava a rozptýlení, jaké by nezískal ani doma, ani v hospodě, ani ve veřejných zábavních místech... Také je nutno probudit a osvěžit v jeho srdci náboženství... Proto je třeba zřizovat když ne ve všech velkých obcích, tedy alespoň ve všech městech útulné sály, kde by bylo postaráno o osvětlení a v zimě o topení. Neměly by tam scházet dobré knihy a noviny. Nutné je však také živé slovo. Tu je prostor pro rozmluvy o víře a základech národního i lidského štěstí... V létě je možno uspořádat vycházky do Boží přírody. Nemělo by se zapomínat ani na zpěv...“

„Radostně se modlit, radostně se učit, radostně pracovat!“ to bylo Kolpingovo heslo. Duchovní jako „rodilí vychovatelé lidu“ hráli u Kolpinga velmi důležitou roli. Stali se jakýmsi předchůdci „dělnických kněží“ ve Francii i jinde. Kolpingovy myšlenky došly pochopení i na půdě protestantských církví. A tak došlo také k ustavení „Svazu evangelických tovaryšů“.

Jsmo nyní o víc než půldruhého století dál, ale sotva lze tvrdit, že problémy, které viděl Kolping v mnohem primitivnějších poměrech, jsou dnes vyřešeny. Co vlastně v tomto směru podniká společnost pro mladé lidi, kteří si začínají budovat v nových podmínkách svůj vlastní život? A jak si vedou církve v konkurenci pivnic, fun-klubů a diskoték?

založil sdružení, které mělo stáli v těžkých poměrech čeného proletariátu. žené (po roce 1849) jako „Kolpingova působením katolic- ha případech konfe-

svého snažení poměr- mem: „Co mladému pevná mravní opora řemeslníkovi schází my a hospody, kde odpočinout a na- Schází mu příležitost ní, pro budoucnost...

zvedající a posilující zábava

Daniel Henych

MIROSLAV ŠVANDRLÍK VZPOMÍNÁ

...Tatínek ale očividně strádal. Jako průvodčí tramvaje sice občas nějakou významnou osobu zahlédl, ale to nebylo ono. Zejména politikové mu chyběli. Ti významnější většinou emigrovali a ti přízřusobivější tatínka nezajímali. Komu by o nich vykládal! Aniž to tušil, pomáhal při zrodu muže, který po delší době v politice uspěl. Jmenoval se Dobroslav Kopecký.

To bylo tak: Tatínek jakožto aktivní husita pracoval v Československé církvi. Byl předsedou starších v Chodově u Prahy, naháněl rodinu ve svátečních šatech do Husova sboru a brojil proti papežencům. V Chodově nebyla farnost, a tak tam dojížděli duchovní z Vršovic. Tatínek ovšem snilo osamostatnění, a tak, i když to bylo předčasné, vyhlížel vhodného faráře. A posléze ho objevil. Mladý duchovní Dobroslav Kopecký byl ohnivý kazatel, který jako by vystoupil ze stránek Jiráskových spisů. Nenáviděl Řím a s katolíky se nemazlil. Rozcupoval je každou neděli a nikdy se v tomto směru nevyčerpal. Tatínek a mnozí další bratři se do mladíka v černé sutaně s rudým kalichem na hrudi přímo zamilovali. Po tak zaníceném farářitoužili. Ale byl tu háček. Duchovní nebyl řádně vysvěcen, nesměl nosit kolem šíje bílou šerpu a přísní představení mu neprokazovali žádné sympatie. Jeho minulost byla totiž závadová. Ba přímo temná.

Již jako mladý bohoslovec překypoval Kopecký temperamentem a uvedl nezkušenou dívku do jiného stavu. Byl za to přísně pokárán, ale po roce se takto provinil znovu. To už se musel, ač hmotně nezaopatřen, oženit. Měl minimální plat a rodinka živořila. Aby mzda duchovního pastýře alespoň trochu poposkočila, musel být provinilec řádně vysvěcen. Leč v Praze narážel na nepochopení. Byl černou ovčí a nevěděl, jak z toho.

Můj výmluvný tatínek šel za Kopeckého orodovat k církevním papalášům, avšak nepochodil. Pak ale přece jen došlo k jistému obratu. Dobroslav zjistil, že jeden z českomoravských biskupů (církve byla za Protektorátu přejmenována) by byl přece jen ochoten nadaného smilníka vysvětit. Problém byl v tom, že tento muž spravoval diecézi až v daleké Olomouci. To znamenalo na konci světa. Vlaky tehdy jezdily pramizerně, všude bylo plno kontrol a lokomotivy se občas stávaly terčem ostřelování z letadel, kterým se říkalo kotláři. Svízelnou situaci vyřešil můj tatínek. „Bratře duchovní,“ pravil, „jestli se cítíš zdatným a silným, mohl bys jet na kole. Rád ti velocipéd půjčím.“ Měli jsme totiž doma kolo, které zřejmě ještě pamatovalo prusko-rakouskou válku. Ale bylo bytelné a při jízdě nebezpečně rachotilo. U nás mnoho služby nenadělalo. Tatínek sice jezdit uměl, ale vzhledem k malé postavě a krátkým nohám nedovedl naskočit, ani seskočit. Když chtěl někam vyjet, musel si nejprve stoupnout na zídku u plotu a u cíle prostě z kola spadnul. Kopecký si kolo pečlivě prohlédl a shledal jej schopné jízdy. Krátce nato vyrazil do hanácké metropole. Počasí bylo strašné. Pršelo, foukal studený vítr a silnice se místy podobaly močálům. Není tedy divu, že se duchovní ztratil na celý týden a mnozí ho už oplakali. Říkalo se, že ho u Pardubic zastřelili Němci.

Leč vše se v dobré obrátilo. Kopecký se vrátil jako řádný duchovní a bílá šála na černém taláru mu náramně slušela. Chodovští farníci si libovali a těšili se, že se Dobroslav Kopecký stane jejich prvním farářem. Také on v to doufal. Přestěhoval se i s rodinou do malého bytu v rodinném domku a začal spravovat své stádce. Byl neúnavný a stále hladový, protože finančně si příliš nepomohl. Bratři a sestry mu sice podstrojovali, ale jeho rodina strádala. Energická žena to snášela velice těžko. Spílala mu a fyzicky ho napadala. Vyvrcholilo to jednou v neděli dopoledne. Ženuška čekala před Husovým sborem, a když manžel vyšel obklopen farníky z modlitebny, vlepila mu přede všemi důkladnou facku. Přitom ječela, že pořádný chlap se dovede o rodinu postarat a nenechá děti hladovět. Kopecký toto ponížení ustál. Mohutným hlasem vyvoleného kazatele pravil: „Ježíš Kristus nás učil: udeří-li tě někdo v pravou tvář, nastav mu i levou!“ V tu chvíli dostal facku i z druhé strany, až zavravoral. Věřící byli zděšení, neboť s takovým řešením nemohli souhlasit.

Byla z toho obstojná krize a tatínka nesmírně zlobilo, když mu soused - římský katolík vysvětloval, k čemu je dobrý celibát. Nakonec všechno dobře dopadlo. Kopeckého charisma sice značně pobledlo, ale někteří soucitní husité ho zvali na oběd a jeho rodině posílali balíčky s proviantem. Neměli ani tušení, že na svých prsou hřejí skutečného hada.

Tatínek nežil tak dlouho, aby to mohl zjistit. Kdyby zažil Dobroslava Kopeckého jako komunistického aktivistu, udavače a posléze našeho televizního komentátora ve Varšavě, určitě by to nepřijal s pochopením a rozšířil by svůj repertoár štavnatých nadávek, který byl i tak dost bohatý.

Sugestivní řečník již pochopitelně nebyl knězem. Kdo ví, co udělal s onou bílou šálou, která mu při kázání tak slušela. Teď už nespílal pouze papežencům, ale i americkým imperialistům, západoněmeckým revanšistům a nekalým živlům všeho druhu. Jeho bývalé ovečky mu nemohly přijít na jméno.

Ačkoliv idealistického pojetí světa se zřejmě nevzdal. Při jedné návštěvě Prahy projevil svou podnikavost a obrátil se na Nepraktu. Nabídl mu velký kšeft pro oba. Přivezl z Polska několikery vykládací karty a navrhl, aby Neprakta nakreslil karty české. On by to pak ideologicky zdůvodnil a postaral se o jejich šíření. To, že by to bylo tmářství, rázně odmítl. Koneckonců, ta věc by byla pod kontrolou a s vykladači, kteří by chtěli karet zneužít, by si to naše orgány vyřídily!

z knihy Zrovna teď musíš čůrat? Epoque, 2007, Praha, str. 12-15

KOMPONOVANÝ VEČER

dokončení ze str. 8

ní lékař a kromě medicíny stihl napsat prózu, poezii i texty k písním v takové kvalitě, že to vydalo na celovečerní představení.

Jeho chytré texty, úvahy a posléze i epigramy četli dva náramní herci – Jiří Lábus a Táňa Fischerová, texty Písní milostných zpíval za doprovodu elektrického pianu sbormistr Pražských pěvců Stanislav Mistr a mluvené či zpívané slovo doplňoval svým uměním houslista Arnold Smrčka. Přednesl nejprve Dvořákovu Humoresku, při dalším vstupu Kubelíkovu Serenádu a zakončil Večerními písněmi Bedřicha Smetany.

Režisérka představení Olga Strusková mohla být spokojena a stejně jistě i publikum, které pak ještě dlouho po představení setrvalo v družném hovoru. Ostatně bylo o čem mluvit a přemýšlet, svědčil o tom i potlesk na otevřené scéně a popsaná procházka pana doktora s místním panem děkanem na hřbitově a jejich úvahy nad hroby svých pacientů nebo farníků musely zasáhnout každého.

Jan Dobiáš, www.musicopen.cz, 28.11.2012

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 10 Kč.